

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. T. P., narozený dne X
statní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-15218-9/ČJ-2024-930310-V240 ze dne 17. 6. 2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, rozhodnutím ze dne 23. 2. 2024 uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“), na šest měsíců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území. Současně vyslovila, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobcovo vycestování je možné, a určila mu dobu k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s tím, že od počátku domlouval termín zahájení řízení na cizinecké policii, která s tím byla srozuměna, a termín byl stanoven na základě dohody obou stran. Žalobci proto podle jeho názoru nelze přikládat k tíži, že se jednalo o 12 dnů. Zdůraznil, že disponoval povolením k pobytu v jiném členském státu, tudíž nešlo o nelegálního běžence, a sám se dostavil k řešení své situace. Vzhledem k tomu, že se jednalo o první porušení právních předpisů, bylo podle žalobce přiměřené umožnit mu dobrovolný návrat ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území, tedy bez uložení správního vyhoštění, které má velký dopad pro případný návrat.
3. Podle žalobce se žalovaná nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností dopadů svého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Konstatoval, že jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, což však správní orgány nereflektovaly a nesplnily hlediska, která je třeba v případě neurčitého právního pojmu zvážit. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Azs 102/2013-34. Podle žalobce správní orgány „absentovaly“ na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů ve vztahu k jeho osobě. Zdůraznil, že přijel do České republiky v době legálního pobytu v Maďarsku a pouze z důvodu nedopatření mu legální pobyt vypršel; on se však dobrovolně dostavil svou situaci řešit.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Konstatovala, že správní orgány se v daném řízení dostatečně vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, včetně otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání

6. Při soudním jednání konaném dne 26. 8. 2024 zástupce žalobce uvedl, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené, neboť doba žalobcova nelegálního pobytu nebyla tak dlouhá, aby nešlo uložit mírnější opatření – rozhodnout o povinnosti opustit území. Žalobce byl v kontaktu s cizineckou policií, plně spolupracoval a jeho zástupce předem domlouval termín jednání a předal informace potřebné k zahájení správního řízení. Takto zástupce žalobce u svých klientů postupuje vždy. Připomněl, že bylo krátce po Novém roce, zástupce žalobce i zpracovatel měli dovolenou, proto se domluvili na termínu 11. 1. 2024. K dotazu soudu zástupce žalobce upřesnil, že má k dispozici jen e-mail ze dne 10. 1. 2024, provedení tohoto důkazu však nepovažoval za potřebné. Dodal, že nemá důkaz, kdy volal na cizineckou policii; bylo to 7. nebo 8. 1. 2024. Zástupce žalobce podotkl, že žalobce přicestoval na území České republiky v době platnosti maďarského pobytového oprávnění a až později zjistil, že vypršelo. Podle zástupce žalobce tak nebylo namístě ukládat správní vyhoštění.
7. Žalovaná se z jednání předem omluvila a soud věc projednal a rozhodl v její nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žaloba není důvodná.
9. Soud předesílá, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
10. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů velká část textu žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedl, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, což správní orgány nereflektovaly, a že nesplnily hlediska, která je nutno v případě neurčitého právního pojmu zvážit. K tomuto obecnému tvrzení žalobce připojil citaci dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by však uvedl, jaká konkrétní hlediska správní orgány v jeho případě neposuzovaly nebo jaké konkrétní závěry zmíněných rozsudků se jej týkají a co z nich pro sebe dovozuje. Takováto obecná tvrzení a pouhou citaci judikatury bez vazby na skutkové okolnosti žalobcova případu nepovažuje soud za žalobní body. Soud se proto danou argumentací nezabýval.
11. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nevypořádala s nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a nezjistila veškerá hlediska k posouzení této přiměřenosti.
12. Při posuzování přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život poměřují správní orgány kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Není však povinností správního orgánu věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Právo na soukromý a rodinný život není právem absolutním. To znamená, že v konkrétním případě může nad zájmy jednotlivce převážet zájem státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Byť je řízení o správním vyhoštění zahajováno *ex officio*, nelze po správním orgánu požadovat, aby vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, výhradně z vlastní iniciativy. To se týká i těch, které svědčí o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Je na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 Azs 257/2015-31, či ze dne 15. 4. 2021, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 7 Azs 7/2021-32). Ostatně možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života cizince jsou značně omezené. Správní orgán zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí.

13. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaná se otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života zabývala dostatečně, zohlednila všechna relevantní kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a přihlédla ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaná popsala, že žalobce je v produktivním věku, zdravý, na území České republiky nemá majetek, pohledávky, závazky a žádné (ani rodinné) vazby. Konstatovala, že celá jeho rodina žije v jeho domovské zemi, před příjezdem do schengenského prostoru tam žil i žalobce a může se tam vrátit, tamní jazyk ovládá. Zdůraznila, že na území České republiky není nikdo, kdo by byl na žalobci závislý, žalobce nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie a sám uvedl, že mu ve vycestování a návratu do Vietnamu nic nebrání. Žalovaná přihlédla též k tomu, že žalobce byl držitelem maďarského povolení k pobytu za účelem sezónního zaměstnání, a neměl tak ani žádný důvod k tomu, aby setrval na území České republiky.
14. Odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se přiměřenosti správního vyhoštění pokládá soud za logické, odpovídající hlediskům uvedeným v zákoně, jak je vyložila citovaná judikatura, a dostačující. Ostatně ani sám žalobce neupřesnil, která konkrétní hlediska žalovaná nezohlednila a co konkrétně mu v hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí schází. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí namítanou nepřezkoumatelností.
15. Uvádí-li žalobce, že na území České republiky přicestoval v době platnosti maďarského povolení k pobytu, která mu vypršela pouze z důvodu nedopatření, soud zdůrazňuje, že bylo na žalobci, aby si platnost svého povolení k pobytu ohlídal. Tento údaj je ostatně zřetelně uveden v příslušném průkazu, který si žalobce jako cizinec měl před cestou z Maďarska do České republiky řádně zkontrolovat. Zároveň nelze přehlížet skutečnost, že žalobce měl speciální krátkodobé povolení k pobytu za účelem sezónního zaměstnání v Maďarsku. Podle názoru soudu si tak žalobce měl být vědom toho, kdy mu platnost daného povolení končí, a včas (před uplynutím doby platnosti) požádat o jeho prodloužení nebo o jiné povolení k pobytu. To však žalobce neučinil.
16. Žalobce navíc při výslechu ve správním řízení dne 25. 1. 2024 na otázku, z jakého důvodu a za jakým účelem přicestoval do České republiky, odpověděl, že zjistil, že povolení k pobytu již není platné. Žalobce si myslel, že v České republice získá nějaké pobytové oprávnění. Dále žalobce vypověděl, že v Maďarsku pracoval jako sezónní dělník na základě krátkodobého povolení a možnost jeho prodloužení nezjišťoval. Soud je proto přesvědčen, že žalobce si byl vědom toho, že jeho maďarské pobytové oprávnění má omezenou platnost, je krátkodobé a vyprší krátce poté, kdy žalobce přicestoval na území České republiky. Soud tak dospěl k závěru, že pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, jehož platnost skončila dva dny po vstupu žalobce na území České republiky, nelze z jeho maďarského povolení k pobytu dovozovat žádné pro žalobce příznivé závěry.
17. Totéž platí pro žalobcem zdůrazňovanou skutečnost, že se dobrovolně dostavil na cizineckou policii a spolupracoval s ní. To považuje soud za očekávatelný standard, jak by se cizinci v takové situaci měli zachovat. Nejde přitom o okolnosti, jež by měly jakýkoli vliv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života.

18. Jádrem žalobní argumentace směřuje do toho, že žalobci nemělo být uloženo správní vyhoštění, nýbrž povinnost opustit území. Ta je upravena v § 50a zákona o pobytu cizinců.
19. Podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (důraz doplnil soud).
20. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá
 - b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo
 - c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění (důraz doplnil soud).
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
22. Soud konstatuje, že žalobce podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území nesplnil. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu jakožto občan Vietnamské socialistické republiky nebyl oprávněn. Tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybňoval. Byl tedy dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, což vylučuje možnost užití § 50a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Policie tak postupovala v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 11. 1. 2024 zahájila řízení o správním vyhoštění.
23. Po uplynutí doby platnosti maďarského povolení k pobytu (krátkodobé, za účelem sezónního zaměstnání) dne 30. 12. 2023 žalobce již nedisponoval žádným platným povolením k pobytu vydaným jiným členským státem Evropské unie. V žalobcově případě tak nebylo možné použít § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
24. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn [důvod pro správní vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců], a rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná logicky a dostatečně odůvodnila, proč rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.

25. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který v usnesení ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20, uvedl, že § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze použít „pouze v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, s nímž je spojen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po stanovenou dobu, byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
26. Také v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.
27. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl.
28. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani krátkodobost žalobcova nelegálního pobytu v České republice, jeho snaha o rychlé řešení situace s cizineckou policií, ani možné negativní dopady správního vyhoštění pro případný návrat do schengenského prostoru. Totéž platí pro žalobce zdůrazňovaný fakt, že se jednalo o první porušení právních předpisů z jeho strany a že nelegální pobyt před zahájením řízení o správním vyhoštění trval 12 dnů jen proto, že se nepodařilo domluvit dřívější termín jednání. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody, kdy je namíste uložit povinnost opustit území. Také žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že pokud správní orgán prvního stupně neshledal vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným, nebyl dán důvod pro zvažování možnosti překvalifikování řízení na postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru soudu tak žalované nelze vytýkat, že se s uvedenými skutečnostmi nevypořádala.
29. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. srpna 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.